

[Socialministeren]

I beslutningsforslaget foreslås desuden indført et aktiveringsafhængigt tilskud vedrørende børneområdet. Et sådant tilskud vil bryde med den udvikling, der har været i gang siden 1971 i retning af større generelle tilskud frem for nogle refusionsordninger, og igen betyde en indskrænkning af det kommunale selvstyre. Lad mig give et eksempel: I en kommune vælger et relativt stort antal forældre selv at klare børnepassningen og klarer sig dermed for en lavere lønindtægt. I den kommune vil behovet for institutionspladser være mindre end i andre kommuner. Det bevirker ifølge forslaget, at kommunen så skal bidrage til andre kommuner, som har en højere institutionsdækning; en kommune med et mindre behov får altså ikke mulighed for at tilgodese sine egne børnefamilier med en lavere skat. Et aktivitetsbestemt tilskud fastlåser således kommunerne på en bestemt offentlig opgavevaretagelse og virker som en direkte tilskyndelse til en forøgelse af de offentlige udgifter.

Jeg vil gerne runde af med igen at understrege, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget, dels fordi det griber ind i det kommunale selvstyre, og dels fordi det vil medføre en væsentlig forøgelse af de offentlige udgifter.

Jytte Andersen (S):

Ministeren er tilsyneladende klar over, at det er et problem med alle de mange børn, der står på ventelisterne, og der er heldigvis også mange borgmestre, der er klar over problemet. Folketinget har efterhånden diskuteret problemet ganske mange gange, så man må formode, at i hvert fald de tilstedeværende her i salen også er klar over, at der er et problem. Spørgsmålet er så, hvad gør vi ved det?

I Socialdemokratiet har vi den opfattelse, at børnepassning bør defineres som et problemsæt eller som et forhold, som egentlig burde være et elementært velfærdsgode i vores moderne samfund, hvor begge forældre er på arbejdsmarkedet, lige så vel som det at få passet sine gamle familiemedlemmer på en ordentlig og forsvarlig måde bør være et velfærdsgode. Det er den tankegang, vi har bygget ind i vores forslag om borgernes rettigheder, hvor vi giver det signal, at forældrene har ret til at få passet deres børn, mens de er på arbejde. Derfor synes jeg og Socialdemokratiet egentlig, at SF's forslag er en forlængelse af den tankegang eller

en anden måde at se tingene på: Hvordan kan vi få systemerne til at leve op til forventningen om, at forældrene gerne vil have passet deres børn godt, mens de er på arbejde?

Vi synes, det er rigtigt, at vi må se på, at kommunerne i højere grad skal forpligtes. Den debat, som socialministeren ganske rigtigt henviste til, blev jo foretaget inden for den ramme, at vi havde nogle forventninger til, at kommunerne accelererede løsningen af dette problem. Situationen er nu – sådan anskuer vi i hvert fald SF's forslag – at vi er trætte af at vente. Vi synes, at kommunerne skal have et par tomme skruer på, og de to tommeskrue, vi kan være med til i Socialdemokratiet, er en omlægning af bloktilskuddene og nogle aktiverende elementer i den mellemregning, der er mellem kommunerne indbyrdes og mellem staten og kommunerne, så de kommuner, der gør noget, får et økonomisk incitament til at gøre det. Det må være muligt at tænke lidt kreativt i forhold til de mellemregninger, vi har imellem kommunerne og staten.

Vi synes også i Socialdemokratiet, at det er værd at gøre den overvejelse, hvordan vi kan få aktiveret de passive dagpenge. Vi er alle sammen optaget af at aktivere dagpengene, af, hvordan vi kan få nedbrudt skotter, der tilsyneladende er vandtætte, imellem den kommunale økonomi på den ene side, hvor man ikke ansætter flere medarbejdere til at passe børn, og hvor på den anden side de medarbejdere så går passivt på dagpenge til stort set den samme pris, som det ville koste, hvis de blev ansat i kommunerne.

Vi synes, det er en rigtig tankegang at få lempet på lånelofterne og skaffe bedre muligheder for lån. Vi synes også, at vi måske kan bruge dette forslag i Folketingets Socialudvalg til at få diskuteret, hvilke nye og mere utraditionelle veje der er at gå, hvor vi kan få kombineret forældreindflydelse med etablering af pladserne, så den sidste del af barselorloven ikke skal være et mareridt. Men jeg vil meget gerne understrege, at i den diskussion synes vi, det er vigtigt, at vi stadig væk fastholder et kvalitetskrav. Det er ikke ligegyldigt, hvordan vi får passet børnene; så vi har tre udfordringer, så vidt vi kan se, nemlig at skaffe pladserne, at give plads, som Pædagogisk Medhjælper Forbund skriver til os, og også at give god plads. Og når vi så samtidig kan få nogle i arbejde,